

Sygn. akt VIII C 2456/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: staż. Anita Dębowska

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w Ł.

przeciwko (...) Publicznemu Szpitalowi (...) w N.

o zapłatę 8.278,30 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 761,74 zł (siedemset sześćdziesiąt jeden złotych i siedemdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych za okres od dnia 28 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie w sprawie w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.117 zł (dwa tysiące sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2456/17

UZASADNIENIE

W dniu 22 sierpnia 2017 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko (...) Publicznemu Szpitalowi (...) w N. powództwo o zapłatę kwoty 8.278,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zawarł z pozwanym umowę, której przedmiotem była dostawa sprzętu i produktów medycznych. Powód wykonał swoje zobowiązanie i wystawił pozwanemu faktury, których jednak pozwany nie zapłacił. Na dochodzoną kwotę składają się koszt sprzedanych produktów – 8.182,34 zł oraz odsetki – 95,96 zł. **(pozew k. 3-5)**

W dniu 5 października 2017 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W sprzeciwie pozwany, nie kwestionując faktu zawarcia przedmiotowej umowy, podniósł, iż brak terminowej płatności był spowodowany jego trudną sytuacją finansową. Opóźnienia, o których mowa, nie były przy tym wynikiem złej woli, lecz obowiązującego systemu rozliczeń, a także obowiązku

wykonywania świadczeń zdrowotnych niezależnie od wyniku finansowego, czego powód, jako podmiot działający na rynku medycznym i współpracujący z pozwanym miał świadomość, zarówno w dacie zawierania umowy, jak również w dacie wytaczania powództwa. Wobec powyższego, zdaniem pozwanego, powództwo uznać należy za przedwczesne, wobec braku wymagalności roszczenia. Z ostrożności procesowej, na wypadek uwzględnienia żądania powoda, pozwany wniósł o rozłożenie ewentualnie zasądzonej kwoty na raty oraz o zastosowanie przy orzekaniu o kosztach procesu dobrodziejstwa z art. 102 k.p.c. (***nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 35, sprzeciw k. 42-48***)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał powództwo w całości. Odnosząc się do zarzutów strony przeciwnej wyjaśnił, że pozwany nie podjął żadnych działań mających na celu polubowne załatwienie sporu. Zaprzeczył ponadto, aby dochodzenie roszczenia nie było wymagalne, akcentując przy tym, iż nie może ponosić negatywnych konsekwencji finansowych nieprawidłowego uregulowania przez Państwo sposobu funkcjonowania służby zdrowia. Na koniec zaznaczył, że w sprawie nie ziściły się przesłanki z art. 320 k.p.c. i art. 102 k.p.c., dodając, że niedostatki finansowania służby zdrowia nie usprawiedliwiają obciążania podmiotów prywatnych kosztami funkcjonowania placówek opieki medycznej. (***odpowiedź na sprzeciw k. 59-64***)

W piśmie procesowym z dnia 29 czerwca 2018 roku powód, w związku z dokonaną przez pozwanego w dniu 28 czerwca 2018 roku wpłatą, cofnął pozew o kwotę 8.182,34 zł, wnosząc o zasądzenie kwoty 761,74 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 28 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty.

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie. (***pismo procesowe powoda k. 90-90v, k. 130-131, pismo procesowe pozwanego k. 93-94v, protokół rozprawy k. 139-139v***)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w Ł., zawarł z pozwanym (...) Zakładem (...) w N. w dniu 25 kwietnia 2016 roku umowę nr (...), której przedmiotem była dostawa środków opatrunkowych wymienionych w załącznikach do umowy. W umowie strony zastrzegły, że zapłata za towar winna być uiszczona w terminie 60 dni od daty dostarczenia faktury pozwanemu. Ponadto strony łączyła umowa z dnia 18 listopada 2016 roku o nr (...)/ (...), której przedmiotem była dostawa jednorazowego sprzętu medycznego oznaczonego w załącznikach do umowy. W przypadku drugiej z opisanych umów, zapłata za towar podlegała uiszczeniu w terminie od 40 do 60 dni od daty dostarczenia faktury pozwanemu.

Powód wykonał swoje zobowiązanie i wystawił pozwanemu faktury VAT nr:

- (...) z dnia 24 stycznia 2017 roku opiewającą na kwotę 578,34 zł z terminem płatności do dnia 25 marca 2017 roku,
- (...) z dnia 20 marca 2017 roku opiewającą na kwotę 502,52 zł z terminem płatności do dnia 19 maja 2017 roku,
- (...) z dnia 8 maja 2017 roku opiewającą na kwotę 2.599,11 zł z terminem płatności do dnia 7 lipca 2017 roku,
- (...) z dnia 8 maja 2017 roku opiewającą na kwotę 284,04 zł z terminem płatności do dnia 7 czerwca 2017 roku,
- (...) z dnia 16 maja 2017 roku opiewającą na kwotę 36,72 zł z terminem płatności do dnia 15 czerwca 2017 roku,
- (...) z dnia 25 maja 2017 roku opiewającą na kwotę 153,04 zł z terminem płatności do dnia 24 czerwca 2017 roku,
- (...) z dnia 1 czerwca 2017 roku opiewającą na kwotę 3.936,77 zł z terminem płatności do dnia 31 lipca 2017 roku,
- (...) z dnia 19 czerwca 2017 roku opiewającą na kwotę 91,80 zł z terminem płatności do dnia 19 lipca 2017 roku.

W zakreślonym terminie pozwany nie zapłacił powodowi należności wynikających z faktur, o których mowa wyżej.

Łączna kwota odsetek należnych powodowi z tytułu wystawionych faktur VAT wynosi 95,96 zł. **(umowa wraz z załącznikami k. 18-20v, k. 21-22v, faktury VAT k. 23-32, kalkulator odsetkowy L., okoliczności bezsporne)**

W dniu 28 czerwca 2018 roku pozwany wpłacił na rzecz powoda kwotę 8.182,34 zł, którą powód zaliczył na poczet: należności głównej – 7.420,60 zł, dochodzonych pozwem skapitalizowanych odsetek – 95,96 zł, odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 8.278,30 zł za okres od dnia 22 sierpnia 2017 roku do dnia 28 czerwca 2018 roku – 665,78 zł. **(okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, które nie budziły wątpliwości, co do prawdziwości, ani rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Wyliczenia wysokości należnych odsetek ustawowych dokonano w oparciu o twierdzenia stron oraz kalkulator odsetek ustawowych w transakcjach handlowych. Na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2018 roku Sąd oddalił wnioski dowodowe stron o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków, jako zbędne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo w kształcie po modyfikacji pismem procesowym z dnia 29 czerwca 2018 roku było zasadne w całości.

Na wstępie czynionych w niniejszej sprawie rozważań przypomnieć należy, że strona powodowa w piśmie procesowym, o których mowa wyżej, cofnęła żądanie pozwu w zakresie należności głównej – 7.420,60 zł, dochodzonych pozwem skapitalizowanych odsetek – 95,96 zł, odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 8.278,30 zł za okres od dnia 22 sierpnia 2017 roku do dnia 28 czerwca 2018 roku – 665,78 zł, wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 761,74 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych za okres od dnia 28 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty.

Uznając, że częściowe cofnięcie powództwa przez powoda nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współzycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.), na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. i art. 203 § 1 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w sprawie w części, w której nastąpiło cofnięcie, orzekając jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował faktu zawarcia z powodem umów na dostawę sprzętu i produktów medycznych, nie kwestionował faktu należytego wykonania umów przez powoda oraz tego, że wystawione przez powoda faktury nie zostały przez niego opłacone w terminie.

Wnosząc o oddalenie powództwa pozwany podniósł, że powództwo zostało wytoczone przedwcześnie, gdyż powód miał świadomość kłopotów finansowych pozwanego, ponadto nie podjął on działań zmierzających do polubownego załatwienia sporu, w szczególności nie odpowiedział na sporządzoną przez pozwanego odpowiedź na wezwanie do zapłaty.

Odnosząc się do powyższych zarzutów wyjaśnić należy, iż obowiązujące przepisy prawa nie nakładają na wierzyciela obowiązku przedłużania terminów płatności, czy też podejmowania pertraktacji celem ustalenia dogodnych zasad spłaty zadłużenia przez dłużnika, w sytuacji, gdy świadczenie jest wymagalne. Jednocześnie trudno uznać, że domaganie się zapłaty należności od drugiej strony, która sama nie postępuje lojalnie, bo nie płaci swoich zobowiązań w terminie, jest wyrazem braku lojalności w stosunkach profesjonalistów. Strony po to negocjują wydłużony termin zapłaty należności, który w niniejszej sprawie sięgał 60 dni od daty otrzymania faktury przez kupującego, żeby był on realny do spełnienia. Jednocześnie zauważenia wymaga, że pozwany, choć miał świadomość bycia w zwłoce w płatności należności wynikających z wystawionych przez powoda faktur VAT, nie wykazał, aby podejmował działania, które miałyby na celu polubowne rozwiązanie sprawy (pozwany nie udowodnił – art. 6 k.c., art. 232 k.p.c. – aby odpowiedź na wezwanie do zapłaty została skutecznie doręczona powodowi, któremu to doręczeniu powód konsekwentnie zaprzeczał). Jedynie na marginesie zauważenia wymaga, że w piśmie z dnia 19 sierpnia 2017 roku (k.

49) pozwany zobowiązał się spłacić swoje zadłużenie w dwóch ratach, tj. do dnia 15 września i 31 października 2017 roku, tymczasem spłata ta nastąpiła dopiero w dniu 28 czerwca 2018 roku, a więc po upływie niemal 8 miesięcy.

Mając powyższe na uwadze, jak również uwzględniając okoliczność, iż powód był uprawniony do zaliczenia wpłaconej przez pozwanego kwoty 8.182,34 zł w pierwszej kolejności na świadczenia uboczne – odsetki (art. 451 § 1 k.c.), Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 761,74 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych (wobec spełnienia przesłanek z ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych) za okres od dnia 28 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty.

Wobec spłacenia przez pozwanego zadłużenia wobec powoda w przeważającej części, Sąd nie znalazł podstaw do rozłożenia zasądzonej na rzecz powoda należności na raty, uznając, iż w sprawie nie zachodzi szczególny przypadek, o którym mowa w art. 320 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: 300 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego powoda oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego udzielonego przez powoda.

W razie uwzględnienia powództwa, pozwany wnosił o nieobciążanie kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c., z uwagi na złą sytuację finansową. Zdaniem Sądu, orzeczenie o kosztach procesu w przedmiotowej sprawie nie powinno jednak zostać oparte o podstawę z art. 102 k.p.c. Zgodnie z treścią wskazanego przepisu, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu taki szczególny wypadek nie zachodzi jednak w stosunku do pozwanego. Wprawdzie zła sytuacja finansowa pozwanego i niewydolność systemu ochrony zdrowia jest faktem powszechnie znanym, jednak nie może on uzasadniać sankcjonowania niepłacenia przez szpitale długów i kosztów procesu. Przyjęcie przeciwnego stanowiska oznaczałoby usankcjonowanie konieczności kredytowania szpitali przez ich kontrahentów i byłoby przyzwoleniem na nierealizowanie bądź nieterminowe realizowanie przez szpitale obowiązków wynikających z zawieranych umów dostawy sprzętu medycznego. Nieobciążanie pozwanego kosztami procesu należnymi stronie powodowej oznaczałoby przerzucenie ciężaru ponoszenia tychże kosztów na powoda, co nie znajduje żadnego usprawiedliwienia. Powód nie może ponosić negatywnych konsekwencji problemów z finansowaniem ochrony zdrowia i dodatkowych kosztów i strat finansowych z tym związanych, skoro dochodzi swoich słusznych roszczeń. Zła kondycja finansowa pozwanego szpitala nie jest zresztą czymś nowym, lecz stanem występującym od wielu lat, zatem pozwany musi liczyć się z koniecznością zapłaty za dostawy sprzętu i produktów medycznych, zawierając poszczególne umowy z kontrahentami.

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.117 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.